

„богатири“, на 19 февруарий 1878 год. бѣ очертано въ естественитѣ си граници третъто българско царство: на сѣверъ до Дунава, на югъ до Архипелага, на изтокъ до Черното море и на западъ отвѣдъ Охридското езеро. Сждбинитѣ на тая държава, по великодушната наредба на нейния освободитель, се прѣдадохъ въ рѣцѣтъ на току-що освободения и повиканъ къмъ новъ животъ български народъ . . .

Царѣтъ изпълни своето послание, а историята къмъ името „освободитель“, прибави „славянски“...

Чрѣзъ великото дѣло — С.-Стефанския миръ — се доби изкупителната награда за стореното самопожертвование на великитѣ чедъ на славянската майка — Русия за свободата на България . . .

Тоя актъ е дѣло на великата милосердна мисль на Царя-освободителя за нарастването и културното възмогване на цѣлокупна България... Нека вѣчно бжде прославено *името Му!* Ето тоя исторически, знаменателенъ актъ — С.-Стефанския договоръ:

„Негово Величество Рускиятъ Царъ и Негово Величество Султанътъ, като желаятъ да повърнатъ и да осигурятъ благоденствията на мира на своитѣ земи и на своитѣ народи, а тъй сжщо да прѣдупрѣдятъ всѣки нови заплитания, които биха могли да ги заплашатъ, отредиха свои пълномощници, които да съставятъ, заключатъ и подпишатъ първоначалнитѣ условия на мира;

Негово Величество Рускиятъ Царъ назначи отъ една страна графа Николая Игнатиева, генералъ-адютантъ на Негово Величество Царя, членъ на